

»Du skal ikke sige, at du har gjort Abram rig! Jeg vil intet have« (1. Mos. 14,23-24)

Afgørende valg

Vi har som Guds børn et ansvar for, hvad vi vælger. *Paulus* formaner os til at vælge det, som er Gud velbehageligt (Efes. 5,10). Alligevel sker det alt for ofte, at Guds børn vælger, hvad der er andre mennesker velbehageligt, og tilsidesætter hensynet til Guds velbehag.

Det er ikke altid nemt at se, hvad der er til Guds behag. Da skal vi ikke være for hurtige til at vælge, men spørge Gud: »Hvad vil du?«

Guds ord lader os gang på gang se, hvordan Guds hellige valgte. Tænk på *Abrahams* mange valg – han valgte at bryde op fra sit folk og sin hjemstavn for at komme til et land, Gud ville vise ham – Han valgte at lade *Lot* vælge den tilsyneladende bedste del af landet – han valgte på Guds bud at gå til *Morija* bjerg for der at ofre sin søn, den elskede, *Isak* – og i alle disse valg kunne han ikke få støtte af andre mennesker, end ikke sine nærmeste – hvad ville *Sara* have sagt, hvis Abraham havde spurgt hende: »Synes du også, at jeg skal ofre Isak – Gud har sagt det til mig!«

Tænk på *Josua*, da han sagde til folket: »Væg i dag, hvem I vil tjene! Jeg og mit hus, vi vil tjene Herren!«

Tænk på *David*, da han valgte ene mand at tage kampen op imod *Goliath*. Ikke et eneste menneske støttede ham deri.

Men tænk især på vor *Herres Jesu* valg, ikke mindst da han valgte at sige Nej til alle denne verdens riger og deres herlighed og dermed sige Ja til korset – et valg han »stadfæstede« i *Getsemane* have under høje råb og tårer.

Han sagde: »Hvis nogen elsker hustru eller børn højere end mig, er han mig ikke værd,« og lagde dermed *retningslinien* for alle vore valg: Han og Hans vilje bør et Guds barn altid vælge i enhver situation.

Forførelserne

På sin anden missionsrejse kom apostelen *Paulus* til *Filippi* i *Makedonien*. Her traf han purpurkræmmeren *Lydia* i bedehuset uden for byen og førte hende og hendes husstand til frelse. En dag, da han var på vej ud til dette bedehus, mødte han en pige, som var besat af en spådomsånd – hun fulgte bagefter ham, råbte og sagde: »Disse mænd er Den højeste Guds tjenere, og de forkynder jer vejen til frelse« (Ap. G. 16,17).

Paulus og hans ledsagere fik altså den bedst tænkelige omtale – lad os sige: Den bedst tænkelige reklame!

Hertil kom, at i modsætning til megen anden reklame var ethvert ord, denne pige sagde, sandt – uimodsigeligt sandt.

Der kan næppe være tvivl om, at pigen kunne skaffe apostelen »uandede muligheder for at forkynde vejen til frelse«.

Hvorfor tog han ikke imod denne reklame – hvorfor drev han spådomsånden ud af pigen?

Hvorfor tænkte han ikke: »Jeg glæder mig over, at sandheden om os og vort arbejde nu proklameres for hele byen – det må da være Gud, der benytter pigen og spådomsånden dertil?«

Paulus vidste, hvad forførelse er – derfor drev han spådomsånden ud og fik i stedet for »god« reklame mængden imod sig, en omgang prygl og et fængselsophold.

Men dette sømmede sig Den højeste Guds tjenere bedre end reklame, og det tjente forkyndelsen af frelsens ord bedre end en alliance med en falsk ånd – apostelen fortrød ikke, hvad han havde gjort – han og *Silas* sang lovsange til Gud – Gud sendte et jordskælv, så fængselets grundvolde rystede, og straks sprang alle døre op, og alles lænker løstes – og fangevogteren og hele hans hus blev frelst og døbt samme nat!

Forførelserne ser ved en umiddelbar og »fornuftig« bedømmelse ikke ud til at skade evangeliet. Hvis de gjorde det, var de ikke i stand til at forføre Guds folk. De siger ikke noget, der er direkte forkert. Men de siger det i en ånd, der intet har med Helligånden at gøre.

Vore dage

Et kendetegn ved vore dages mange forførelser er, at de ofte optræder som *massebevægelser*. Mon ikke enhver massebevægelse er en forførelse? I en massebevægelse gør alle det samme. Enhver giver afkald på sin selvstændighed. De »kristelige« massebevægelser får folk til at falde på ryggen – eller bryde ud i latter – eller råbe og juble med tillukkede øjne og opløftede hænder – eller i rock-musik, som i udpræget grad tiltaler unge i massevis. Disse massebevægelser skaber »begejstring«, men overbeviser aldrig som Helligånden om synd og skaber derfor hverken frygt for Gud eller rædsel for Ham. De siger og synger noget, der lyder sandt – de jubler Jesu navn ud – men det er forførelser, der berøver evangeliet dets værdighed og sande kraft og leder de forførte længere og længere bort fra sandheden.

Hvorledes kan vi hjælpe de forførte ud

af forførelserne? Det kan kun ske derved, at enhver af os selv træffer en afgørelse i personligt ansvar overfor Gud.

En afgørelse er enten et JA eller et NEJ til forførelserne. Et både-og gives ikke.

Men hvis et NEJ til forførelserne fører til splid med gode venner, kan det så være til gavn for dem? Ja, kun på den måde kan vi hjælpe dem.

Paulus havde mod til i Galatien at sætte venskabet med Peter på spil af hensyn til sandheden. Det viste sig, at derved *hjælp* han Peter, thi denne erkendte, at hans optræden var et forræderi imod sandheden (Gal. 2,11 flg). Hvis vi vil hjælpe vore venner og vore kære, kan det kun ske, når vi er sandheden tro i kærligheden.

Paulus afslørede også de falske apostle og svigagtige arbejdere (2. Kor. 11), deriblandt dem, der påførte korinterne en anden ånd end den, de havde fået ved hans forkyndelse (se vers 4).

Ja, han nedkaldte en forbandelse over dem, der forkyndte evangeliet i strid med det, galaterne havde hørt og modtaget ved hans forkyndelse (Gal. 1,8-9).

Og det gjorde han, skønt han – som han skrev til romerne – ville holde fred med alle mennesker (Rom. 12,19).

Et kompromis med forførelser kan således aldrig indgås med Herrens billigelse.

Vælger vi det alligevel, bliver konsekvenserne, at vi selv bukker under for forførelsen og ikke er til hjælp for dem, vi gerne ville hjælpe.

Pengenes forførelse

Forførelserne sniger sig ofte ind med tilbud om økonomisk støtte.

Jeg ved, at jeg rører ved et ømt punkt, thi i adskillige menigheder og kristelige organisationer har man indgået en alliance med mammon og har dermed åbnet for en ånd, der er ganske fremmed for Guds rige og i sit væsen er af denne verden, ja dæmonisk.

Jeg har set med bedrøvelse, at menigheder og organisationer, der kalder sig evangeliske og sikkert ønsker at forkynde Guds ord til frelse for syndere, søger og modtager tilskud fra tipsmidlerne. Det er vor Herre Jesus ikke med til. Det bedrøver Ham. Det trækker evangeliet ned i det lave. Det er ikke blot uværdigt, men også uføreneligt med troen på Gud. Det fører Guds folk bort fra efterfølgelsen – tapper det for åndelig kraft, skønt man holder fast ved »den rigtige bibelske lære«.

Når man først er kommet ind under

mammons magt, er det næsten umuligt at gøre sig fri.

Se blot på folkekirken, der helt er afhængig af alle de milliarder kroner, den modtager årligt gennem det offentlige. Den har ladet sig forføre og forfører utallige mennesker. Der findes endnu gode præster i den, men deres åndelige myndighed svækkes år efter år, fordi de nok protesterer imod løgner og falsknerierne af evangeliet, men alligevel selv forbliver i alliancen med den gudløse statsmagt.

Mange frikirker følger folkekirkens eksempel og modtager som den støtte fra det offentlige.

Mammons magt over Guds børn er uhyggelig – men Guds børn synes, at det er fornuftigt – et udslag af, at vi har religionsfrihed her i landet – de tænker ikke på, at de åbner for verdens ånd, tidsånden, den dæmoniske.

Menighederne føres skridt for skridt

bort fra Herrens tanker om penge. Men borte fra Herrens tanker og veje er man også borte fra Ham – ført bort af denne faldne verdens visdom, der er fjendskab imod Gud. Man er forført, men oplever det ikke som forførelse – og det er just forførelsens kendetegn! Derfor er enhver forført vanskelig at hjælpe, for han føler sig ikke i åndelig nød. Han er fortsat med i menigheden og er også et venligt menneske, der kun vil det rigtige!

Sandheden tro i kærlighed

Hvert enkelt Guds barn må gang på gang i sit liv træffe en afgørelse, der får varige følger både for ham selv og for dem, han øver indflydelse over.

Vi har set, hvordan *Abraham, Josua, David, Paulus* og *Herren* valgte. Lad os følge i deres spor, også hvad forholdet til penge angår. »Du skal ikke sige, at du har gjort Abram rig. Jeg vil intet have,« sagde

Abraham til Sodomas konge (1. Mos. 14:22-24). Tilegner vi os penge på en måde, der afviger fra Herrens, åbner vi døren for de tanker og holdninger, der forfører Guds folk.

Vi må altså vælge!

Herren er *Underfuld-Rådgiver*. Han siger: »Følg du mig!«

Det vælger vi – og beder om at gøre det i den ydmyghed, der ikke har plads for tanken på at gøre sig fortjent, og i den kærlighed, der ikke er veghed.

Følger vi Ham, da sløres vort åndelig blik ikke – men følger vi tidsånden, da sløres vort blik mere og mere, så vi til sidst ikke kan skelne imellem opad og nedad.

Herren kommer i kraft og herlighed. Han sagde med henblik herpå: »Agt vel på, at ikke nogen skal føre jer vild« (Matt. 24,4).